

*Sygn. akt V.2 Ka 50/18*

## WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 26 marca 2018 r.**

**Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku**

**Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza**

**w składzie:**

**Przewodniczący:** SSO Sławomir Klekocki (spr.)

**Sędziowie:** SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

**Protokolant:** Monika Machulec

w obecności Marcina Felsztyńskiego Prokuratora Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2018 r.

sprawy: **P. K. (1) /K./**

**s. R. i H.**

**ur. (...) w R.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 204 § 1 kk i art. 204 § 2 kk

przy zast. art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 4 sierpnia 2017r. sygn. akt VI K 175/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20,00 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 700,00 (siedemset) złotych.

SSO Sławomir Klekocki (spr.)

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Sygn. akt V.2 Ka 50/18

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim uznał P. K. (1) za winnego tego, że:

1. w dniu 3 grudnia 2016 roku w R. działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym B. K., poprzez użycie przemocy w stosunku do T. C., a polegającej na zadawaniu mu ciosów rękami po twarzy, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 350 złotych na szkodę tej osoby, przy czym przyjął, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. uznał oskarżonego P. K. (1) za winnego popełnienia czynu, który wyczerpuje ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 283 k.k. i za to na podstawie art. 283 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec P. K. (1) karę grzywny w wysokości po 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 20zł;

2. w dniu 3 grudnia 2016 roku w R. działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udostępnił pomieszczenia w budynku przy ulicy (...) I. R. i J. M. w celu uprawiania przez nie prostytucji, a następnie usiłował czerpać korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez te kobiety przedstawiając je T. C. i umożliwiając mu wybór, z którą chce odbyć stosunek cielesny za określoną kwotę pieniędzy, lecz zamierzonego celu, w postaci czerpania korzyści majątkowej, nie uzyskał z uwagi na rezygnację z oferty przez T. C., tj. uznał oskarżonego P. K. (1) za winnego popełnienia czynu, który wyczerpuje ustawowe znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. i w zw. z art. 204 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

3. Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 85 a.k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone w punktach 1 i 2 wyroku i w ich miejsce orzekł wobec oskarżonego P. K. (1) karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

4. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. K. (1) tytułem środka kompensacyjnego obowiązek naprawienia szkody poprzez solidarne zapłacenie wraz z B. K. na rzecz pokrzywdzonego T. C. kwoty 350 złotych.

5. Na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k. zaliczył oskarżonemu P. K. (1) na poczet kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie 3 wyroku okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 3 grudnia 2016 roku, godzina 03:30 do 16 maja 2017 roku, godzina 03:30, a także od dnia 5 lipca 2017 roku, godzina 03:30 do dnia 26 lipca 2017 roku, godzina 12:30;

6. Na mocy art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego P. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 350,75 złotych tytułem wydatków oraz kwotę 700 złotych tytułem opłaty.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżony P. K. (1) i jego obrońca.

Oskarżony w osobistej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. w zakresie czynu opisanego w punkcie 1 ww. wyroku błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa rozboju, podczas gdy z treści zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby pokrzywdzony został zmuszony do przekazania oskarżonemu kwoty 350zł, ponieważ sam zamierzał przekazać im dobrowolnie kwotę 600zł, a ponadto żadne dowody nie potwierdziły, aby pokrzywdzony został uderzony przez oskarżonych,

2. w zakresie czynu opisanego w punkcie 2 ww. wyroku naruszenie prawa materialnego, a to art. 204 § 1 kk i art. 204 § 2 kk poprzez ich zastosowanie, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także z treści zarzutu opisanego w punkcie 2 aktu oskarżenia wynika, iż oskarżony działał w konkretnym dniu tj. w dniu 3 grudnia 2016r., a jego zachowanie miało charakter jednorazowy i okazjonalny, a przestępstwa sutenerstwa i kuplerstwa są przestępstwami o wieloszynowo określonych znamionach.

Wobec powyższego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie od zarzucanych mu czynów, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego P. K. (1) zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego zarzucając :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na uznaniu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał przyjąć, że oskarżony P. K. (1) dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, podczas gdy w rzeczywistości przeprowadzone dowody nie potwierdziły stawianych oskarżonemu zarzutów,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżony P. K. (1) popełnił przestępstwo rozboju podczas gdy z zeznań pokrzywdzonego wynika, że wydał oskarżonemu pieniądze w kwocie 350zł dlatego, że oskarżeni zagroźli mu drogę i nie mógł wyjść z palarni,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżony P. K. (1) popełnił przestępstwo opisane w art. 204 § 2 kk podczas gdy z wyjaśnień B. K. wynika, że oskarżony P. K. (1) w lokalu jedynie pomagał przy bieżącej obsłudze i utrzymaniu lokalu i nie miał wiedzy o świadczonych w lokalu usługach seksualnych,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżony popełnił przestępstwo rozboju, podczas gdy z zeznań pokrzywdzonego wynika, że usługa świadczona przez kobiety zajmujące pokoje kosztowała 300zł-350zł, a taka właśnie kwota została wydana B. K., po czym pokrzywdzony udał się do pokoju skorzystać z usługi, za którą zapłacił.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów oraz zasądzenie od Skarbu państwa na jego rzecz kosztów obrony według norm prawem przepisanych. Z daleko posuniętej ostrożności procesowej wyrokowi zarzucił :

1. rażąco niewspółmierność kary przez orzeczenie względem oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy w sytuacji, kiedy wymierzenie kary pozbawienia wolności do 1 roku przy zastosowaniu dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania spełniłoby wszelkie cele prewencji ogólnej jak i indywidualnej,

2. rażąco niewspółmierność kary przez orzeczenie względem oskarżonego P. K. (1) kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając przy tym wysokość jednej stawki na kwotę 20zł podczas gdy warunki osobiste, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego na chwilę orzekania nie uzasadniały ustalenia tak wysokiej ilości stawek dziennych kary grzywny,

3. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegający na przyjęciu, że sytuacja majątkowa oskarżonego uzasadnia zasądzenie od niego na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że ich uiszczenie będzie dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

W oparciu o w/w zarzut obrońca oskarżonego P. K. (1) wnosił o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności oraz warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności,

2. zmianę zaskarżonego wyroku przez odstąpienie od wymierzenia oskarżonemu P. K. (1) kary grzywny względnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary grzywny poprzez obniżenie ustalonej ilości i wysokości stawek dziennych do granicy minimum,

3. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zwolnienie oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania.

### **Sąd Okręgowy zważył co następuje :**

apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji przede wszystkim podnosi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Taki zarzut byłby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych

wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. obrońca oskarżonego P. K. (2) w swojej apelacji powieliła linię obrony oskarżonego prezentowaną w trakcie trwania postępowania w sprawie, że oskarżony zatrudniony był jako palacz, sprzątał, prał i wietrzył. Jednak jak słusznie zwrócił uwagę sąd rejonowy w swoim uzasadnieniu sam oskarżony P. K. (1) w swoich wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym przyznał, że powszechnie wiadomym było, że w lokalu „M. „ kobiety wynajmowały pokoje i „zabawiały” tam klientów. Również drugi z oskarżonych B. K. wprost przyznał się do czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia tj. sutenerstwa. Sam oskarżony jak wynika z karty karnej był w przeszłości karany za sutenerstwo odbywające się w lokalu (...). O tym, że oskarżony P. K. (1) od dłuższego już czasu prowadzi w/w lokal od co najmniej 6 lat świadczą zeznania świadka T. C. stałego klienta klubu (...) „ w R.. Odnośnie drugiego zdarzenia tj. rozboju na pokrzywdzonym T. C. to z zeznań pokrzywdzonego wynika jednoznacznie, że został on zmuszony przez oskarżonego i jego syna oddania im kwoty 350 złotych. Te zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariuszy policji L. B. i R. K. a także zaświadczenia lekarskiego i opinii biegłego sądowego odnośnie obrażeń jakich doznał T. C., a także częściowo w zeznaniach świadka I. R. k.7-8 akt. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przypisanych mu czynów z art. 280 § 1 kk i art. 204 § 1 kk i art. 204 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk przyjętego przez sąd rejonowy. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonej obraży przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. W przedmiotowej sprawie Sąd rejonowy w pełni bezstronnie i obiektywnie rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i nie korzyść oskarżonego, a rozważania te zostały poparte stosowną argumentacją w myśl art. 4 kpk. Podstawą wyroku, zgodnie z treścią art. 410 kpk stanowił jedynie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd I instancji sporządził uzasadnienie rzetelnie i wnikliwie, w sposób szczegółowy wskazując, jakie fakty uznał za udowodnione, a jakie za nie udowodnione i na jakich oparł się dowodach oraz z jakich względów nie uznał za wiarygodne dowodów przeciwnych spełnia zatem ono wymogi określone w art. 424 kpk. W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu kary nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Przy wymiarze kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności sąd zastosował zasadę asperacji, mając na uwadze łączność podmiotową przedmiotową popełnionych czynów. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Odnośnie orzeczonego od oskarżonego obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonej wysokości 350 zł, to sąd rejonowy miał na uwadze szkodę jaką wyrządzili oskarżeni pokrzywdzonemu. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie dzieląc przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki /spr./

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska SSO Lucyna Pradelska-Staniczek